

TESS GERRITSEN

Bir
Rizzoli
&
Isles
Macerası

DİNLE BENİ

—
Polisiye
Gerilim
—

DK

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çıracık (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Bir Sırrım Var (#12)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı

Aşk Ölümden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç

DİNLE BENİ

Orijinal adı: Listen to Me

© 2022, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizceden çeviren: Algan Sezgintüredi

Yayıma hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Eylül 2022 / ISBN 978-625-8215-17-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Dinle Beni

Tess Gerritsen

Çeviren: Algan Sezgintüredi

 Doğan
Kitap

Amy

Snell Kütüphanesi'nden çıkıp kampüsü kaplayan sulu kar tabakasını görür görmez, çizmelerimi giymeliymişim, diye düşündü. Sabah okula gitmek için çıkarken hava ılıktı, on derece civarındaydı. Birkaç gündür, kışın nihayet bittiğini düşündüren bahar gibi bir hava vardı ve kampüse kot pantolon, eşofman üstü ve ayağında yepyeni, yumuşak deriden pembe babetlerle gelmişti. Ama gün boyu içeride dizüstü bilgisayarıyla çalışırken, dışarıda kış tüm hışımıyla geri dönmüştü. Hava kararmıştı artık ve avluda esen dondurucu rüzgâr yüzünden kaldırım kısa sürede buz pateni pisti kadar kayganlaşacaktı.

İç geçirerek eşofman üstünün fermuarını çekti, dizüstü bilgisayar ve kitaplarla iyice ağırlaşmış sırt çantasını omuzlarına aldı. *Kaçış yok. Haydi bakalım.* Kütüphanenin basamaklarını dikkatle indi ve ayak bileklerine ulaşan cıvık kar tabakasına vardı. Islanan ve acıyan ayaklarla Haydn Salonu ile Blackman Oditoryumu arasındaki patikaya ilerledi. *Eh, yeni ayakkabılar mahvoldu. Aptal. Aptal.* Sabah hava durumunu kontrol etmemenin ve Boston marının bir kızın kalbini kırabileceğini unutmanın sonucuydu bu.

Eli Salonu'na ulaştığında aniden durdu. Döndü. Ardından geldiğini duyduğu, ayak sesleri miydi? Bir anlığına iki binanın arasındaki dar sokağa baktı ama tek görebildiği, sokak lambasının altında parıldayan ıssız yoldu. Karanlık ve kötü hava kampüsü boşaltmıştı ve artık ayak sesleri duymuyordu; sadece yağın sulu

kar ile Huntington Caddesi'nde ilerleyen arabaların uzaklardan gelen hışırtılı sesleri vardı.

Eşofman üstüne biraz daha sarınıp yoluna devam etti.

Kampüsün avlusu kaygandı ve ince bir buz tabakasıyla kaplıydı; ne yazık ki uygunsuz ayakkabıları kırağuları ezerek su birikintilerine dönüştürüyor, buzlu suları kot pantolonuna sıçratıyordu. Ayak parmaklarını hissedemiyordu artık.

Hepsi Prof. Harthoorn'un hatasıydı. Bütün gününü kütüphane harcamasının, şimdi evde anne babasıyla yemek yiyor olmasının sebebi oydu. Ama işte, eşikte buz yanığının beklediği uyuşmuş ayak parmaklarıyla buradaydı çünkü Prof. Harthoorn, bitirme tezinin – aylardır uğraştığı otuz iki sayfalık tezinin– *eksik* olduğunu söylemişti. *Yetersiz*, demişti Prof. Harthoorn; çünkü tezinde Artemisia Gentileschi'nin hayatındaki en önemli olaya, resimlerini şiddetli ve derinden bir güçle dolduran, hayatını değiştiren sarsıntıya değinmemişti: Tecavüze uğramasına.

Kadınlar şekilsiz kil topaklarıymış ve büyük bir şeye dönüşmeleri için dövülüp taciz edilmeleri gerekiyormuş gibi. Artemisia'nın ressam olmak için şöyle eski usul bir cinsel saldırıya maruz kalması lazımmış gibi.

Avluda sulu karları sıçratarak ilerledikçe Harthoorn'un yorumlarına daha fazla sinirlendi. Kuruyup gitmiş ihtiyar bir adam, kadınlar ve katlanmaya mecbur kaldıkları onca bezdirici ve çileden çıkarıcı sıkıntıdan ne anlardı? *Ben daha iyi bilirim* vurgularıyla erkeklerin kadınlara dayattıkları onca faydalı tavsiyeden ne anlardı?

Yaya geçidine vardığında yaya lambası kırmızıya dönünce durdu. Tabii kırmızıya dönecekti; bugün hiçbir şey ondan yana değildi. Arabalar su sıçratarak geçtiler. Damlalar sırt çantasına çarptığında dizüstü bilgisayarını, ıslanıp ıslanmadığını ve bütün gün uğraştığı çalışmasını yitirebileceğini düşündü. Evet, bu böyle bir günün bitişine yakışırdı. Hava durumuna önceden bakmadığı için hak ettiği buydu. Şemsiyesini yanına almadığı için. Bu aptal ayakkabıları giydiği için.

Hâlâ kırmızı yanıyordu. Bozulmuş muydu lamba? Aldırma-
dan atılıp karşıya mı geçmeliydi?

Dikkatini trafik lambasına öyle vermişti ki arkasında dikilen adamı fark etmemişti. Derken bir şey dikkatini çekti. Belki adamın naylon ceketinin hışırtısı ya da belki nefesinden yayılan alkol kokusu. Birden arkasında birinin durduğunu anladı ve dönüp baktı.

Adam çenesine çıkan kaşkolü ve kaşlarına dek indirdiği yün beresiyle soğuşa karşı öyle sarmalanmıştı ki yüzünde tam olarak sadece gözlerini görebildi. Adam gözlerini kaçırmak yerine dimdik bakınca kendini tacize uğruyormuş, bakış en derinlerdeki sırlarını emiyormuş gibi hissetti. Adam kımıldamıyordu ama bakışları huzurunu kaçırmaya yetiyordu.

Huntington Caddesi'nde, karşıdaki işyerlerinde göz gezdirdi. *Taco* dükkânı açıktı; vitrini ışıklarıyla pırıl pırıldı ve içindeki yarım düzine müşteriyi görebiliyordu. Yardıma ihtiyaç duyarsa sığınabileceği, içi insan dolu, emin bir yer. Isınmak için içine dala bilir ve belki eve gitmek için bir *Uber* çağırabilirdi.

Nihayet yeşil yandı.

Kaldırımından yola fazla hızlı indi ve deri ayakkabısının tabanı, buzlanmış yolda derhal kaydı. Kollarıyla debelenerek ayakta kalmaya çalıştı ama sırt çantası dengesini bozdu, sulu kar tabakasına kışkırdı oturuverdi. Sınırlı ve titreyerek, zor bela ayağa kalktı.

Üzerine hızla gelen farları görmedi.

Angela

İki ay sonra

Bir şey görürsen söyle. Bu öğüdü o kadar çok duymuşuzdur ki ne zaman olmaması gereken yerde bir paket görsek veya mahallemizde dolanan bir yabancıyı fark etsek otomatik dikkat kesiliriz. Ben kesinlikle öyle yaparım. Özellikle kızım Jane polis, sevgilim Vince emekli polis olduğundan. Anlattıkları tüm dehşet hikâyelerini dinledim ve emin olun, bir şey görürsem söylerim. Haliyle mahalleme göz kulak olmak benim için normal.

Boston'da değil, Boston'ın kuzeydeki daha az cep yakan kuzeni denebilecek Revere kentinde oturuyorum. Sokağım yan yana tıkıştırılmış orta halli müstakil evlerle dolu. Kırk sene önce buraya taşındığımızda Frank (yakında eski eşim olacak) buna *başlangıç evi*¹ demişti ama onca zamandan beri daha büyüğüne taşınmadık. Hâlâ yan komşum olan Agnes Kaminsky veya sokağın karşı tarafındaki evde hayatını kaybetmesiyle evi kendisi için başlangıç evinin tam zıddına dönüştüren Glen Druckmeyer da. Yıllar boyunca ailelerin bu sokağa ve bu sokaktan taşınmalarını izledim. Sağımdaki ev yine boş ve satılık; sıradaki aileyi bekliyor. Solumda Vince Korsak'la çıkmaya başlayana kadar en yakın arkadaşım olan Agnes oturuyor; Korsak'la çıkmam Agnes'ı feci utandırdı çünkü boşanma sürecim henüz tamamlanmadığından gözünde ahlaksız kadın konumuna düşmüştüm. Başka bir kadın için evliliğimizi bırakıp giden Frank olmasına rağmen hem de. Bir

1. Genellikle bir kişi veya ailenin satın almaya gücünün (ipotek ve tasarruf yoluyla) yeteceği ilk ev (ç.n.)

sarışın için. Agnes'ı esas aleyhime çeviren, Frank gittikten sonra hayatımdan bunca zevk almam oldu aslında. Hayatımda yeni bir erkeğin yer alması ve arka bahçemde öpüşmek *hoşuma gidiyor*. Agnes kocamın beni terk etmesinden sonra ne yapmam gerektiğini düşünüyordu yani? Erdemli karalara bürünüp aşağıdaki her şey kuruyup gidene dek bacaklarımı bitişik mi tutmalıydım? Artık pek konuşmuyoruz ama gerek de yok zaten. Yanımdaki evde ne yaptığını biliyorum. Hep yaptıklarını yapıyor: Virginia Slims içiyor, QVC² izliyor ve sebzelerini pişirirken yakıyor.

Tabii eleştirmek bana düşmez.

Karşı köşede, yirmi küsur senedir burada oturan Larry ve Lorelei Leopold'un mavi evleri var. Larry semtin lisesinde İngilizce öğretmeni ve yakınız diyemem ama her perşembe gecesi *Scrabble* oynadığımızdan, Larry'nin kelime haznesini gayet iyi bildiğimi söyleyebilirim. Leopold'ların yanında Glen Duckmeyer'ın öldüğü, eskiden kiralık olan ev var. Onun yanında ve tam karşımdaysa buraya altı sene önce taşınmış, altmış iki yaşındaki emekli deniz komandosu ve müzmin bekâr Jonas oturuyor. Lorelei geçenlerde Jonas'ı evimdeki *Scrabble* gecelerine davet etti ki aslında grup kararı alınmalıydı ama Jonas harika bir katılımcı çıktı. Her gelişinde bir şişe Ecco Domani cabernet getiriyor; kelime haznesi gayet iyi ve araya yabancı sözcükler sıkıştırmaya kalkışmıyor ki öyle bir şeye izin verilmemeli zaten. *Scrabble* sonuçta bir Amerikan oyunu. Jonas'ın gayet yakışıklı olduğunu da itiraf etmeliyim. Ne yazık ki kendisi de farkında ve ön bahçesinin çimlerini üstü çıplak, göğsü kabarık, pazıları şişkin biçmekten geri kalmıyor. Haliyle bakmadan edemiyorum ve o da bunu farkında. Beni penceremde gördüğünde hemen bana el sallayarak Agnes'ın aramızda bir şeyler geçtiğini düşünmesine yol açıyor ki bu doğru değil. Ben mahalledeki herkesin dost canlısı komşusuyum sadece ve yeni birileri taşındığında gülümsememle ve kabaklı kekimle kapılarını ilk ben çalarım. Hoşlanıyor insanlar bundan. Beni evlerine davet ediyor, çocuklarıyla tanıştırtıyor, nereden geldiklerini ve neyle geçindiklerini anlatıyorlar. Sıhhi tesisatçı veya dişi tavsiye etmemi istiyorlar. Telefon

2. Tele-alışveriş ağırlıklı bir TV kanalı (ç.n.)

numaralarımızı paylaşırız ve yakında tekrar görüşme dileklerimizi dile getiririz. Tüm komşularıyla böyle olmuştur.

Green'ler taşınana kadar.

2533 numarayı, Glen Druckmeyer'ın öldüğü sarı evi kiraladılar. Ev bir senedir boş duruyordu ve nihayet birilerinin gelmesine sevindim. Bir evin bunca zaman boş kalması iyi değildir; sokağa yansır, istenmeyen bir yer havası verir.

Green'lerin taşınma kamyonu geldiği gün, buzluğumdaki meşhur kabaklı keklerimden birini buzluktan çıkarıyorum. Kek mikrodalgada çözülürken sundurmaya çıkıp yeni komşularımı görmeye çalışıyorum. Önce şoför mahallinden inen adamı görüyorum: uzun boylu, kaslı, sarışın. Gülümsemiyor. İlk dikkatimi çeken ayrıntı bu. Yeni evinize geldiğinizde gülümsemeniz gerekmez mi? Gülümsemek yerine aynalı gözlüğünün ardında saklı gözleriyle başını çevirerek mahalleyi süzüyor.

El sallıyorum ama selamıma hemen karşılık vermiyor. Bir an durup öylece bana bakıyor. Nihayet bilgisayar beynindeki çip durumu analiz edip doğru hareketin selama karşılık vermek olduğuna karar vermiş gibi mekanik bir hareketle elini kaldırıyor.

Eh, peki, diyorum içimden. Belki karısı daha dost canlısıdır.

Kadın yolcu tarafından iniyor. Otuzlarının başında, gümüşü sarı saçlı, kot pantolonlu, zayıf biri. O da sokağı süzüyor ama sincap misali kaçamak, hızlı bakışlarla. Ona da el sallıyorum, çekingen bir karşılık yolluyor.

Bu kadar davetiye yeterli bana. Karşıya geçip, "Mahallemize hoş geldiniz diyen ilk ben olayım" diyorum.

"Tanıştığımıza sevindim" diyor kadın. Daha fazlasını söylemek için izin istemişçesine kocasına bakış atıyor. Antenlerim dikiyor çünkü bu çift arasında bir şeyler dönüyor. Birlikte rahat görünmüyorlar ve derhal aklıma evliliklerde ters gidebilecek ne varsa geliyor. İyi biliyorum öylelerini.

"Ben, Angela Rizzoli" diyorum. "Ya sizler?"

"Ben... eee... Carrie. Bu da Matt." Cevabı, her sözcüğü önceden düşünmesi gerekiyormuş gibi kesik kesik.

"Kırk yıldır burada oturuyorum, dolayısıyla buralar hakkında öğrenmek istediğiniz ne varsa soracağınız kişi belli."

“Komşularımız” diyor Matt. Yan taraftaki 2535 numaraya, mavi eve bakıyor. “Nasıl insanlar?”

“Ha, Leopold’lar. Larry ve Lorelei. Larry devlet lisesinde İngilizce öğretmeni, Lorelei ev hanımı. Ön bahçeleri nasıl düzenli, tertemiz, görüyor musunuz? Larry iyidir o konuda, bahçesinde yabancı ota izin vermez. Çocukları yok; sakın, hoş komşulardır. Diğer tarafınızdaysa Jonas oturuyor. Emekli deniz komandosu-
dur ve duysanız ne hikâyeleri var. Sokağın diğer tarafında, yanındaki evde Agnes Kaminsky oturuyor. Kocasını yıllar önce öldü, bir daha da evlenmedi. Her şeyin olduğu gibi kalmasından memnun herhalde. Eskiden yakın arkadaştık ama kocam...” Gevezeliğe daldığımı fark ederek duruyorum. Agnes’la nasıl küstüğümüzü bilmelerine gerek yok. Ondan duyacaklarına eminim. “Çocuğunuz var mı?” diye soruyorum.

Basit bir soru ama Carrie yine iznine muhtaçmış gibi kocasına bakıyor.

“Hayır” diyor Matt. “Henüz yok.”

“O zaman bebek bakıcısı tavsiyesine gerek duymayacaksınız. İyisini bulmak gittikçe zorlaşıyor zaten.” Carrie’ye dönüyorum. “Mutfağında çözülen pek güzel kabaklı kekim var. Ayıptır söylemesi, tarifim meşhurdur. Hemen getireyim.”

Matt ikisi adına cevap veriyor: “Çok teşekkürler ama hayır. Bizim alerjimiz var.”

“Kabağa mı?”

“Glütene. Buğday mamulü yiyemiyoruz.” Elini omzuna koyarak karısını eve yöneliyor. “Yerleşmemiz lazım. Görüşmek üzere, hanımefendi.” Birlikte evlerine girip kapıyı kapatıyorlar.

Henüz açmadıkları kamyonete bakıyorum. Başka herhangi bir çift eşyalarını bir an önce taşımak istemez mi? Benim ilk yapacağım, kahve makinemle çaydanlığımı çıkarmak olur. Ama hayır, Matt ve Carrie her şeylerini taşınma kamyonetinde bırakıyorlar.

Kamyonet öğleden sonra boyunca sokakta, sımsıkı kilitli kalıyor.

Metal tangirtılarını duyduğumda karanlık çökmüştü; karşıya göz attığımda aracın arka tarafında dikilen adamın silüetini görü-

yorum. Kamyonetin içine tırmanıyor ve birkaç saniye sonra rampadan kutularla dolu bir el arabasıyla iniyor. Neden kamyoneti boşaltmak için karanlığı bekledi? Komşularının görmesini istemediği ne? Tüm işi bitirmesi on dakika sürmediğine göre kamyonette fazla bir şey olmamalı. Aracı kilitleyip evine dönüyor. Evin ışıkları yanıyor ama jalu zileri kapadıkları için bir şey göremiyorum.

Bu sokakta geçen kırk yıлымda alkolik, zinacı komşularım oldu ve karısını döven bir komşum bile var. Belki iki. Ama Carrie ve Matt Green kadar soğuk bir çift görmedim. Belki fazla girişken davrandım. Belki evliliklerinde sorun var ve meraklı bir komşuyla uğraşacak halde değiller. Hemen kaynaşamamız tamamen benim hatam olabilir.

Kendi hallerine bırakmalıyım.

Ama ertesi gün ve sonraki gün ve sonraki gün 2533 numarayı gözlemekten alamıyorum kendimi. Larry Leopold'u görüyorum işe giderken. Jonas'ı üstü çıplak çim biçerken görüyorum. Baş düşmanım Agnes'ı ağzında sigarasıyla günde iki defa evimin önünden geçerek yaptığı onaylamama yürüyüşünde görüyorum.

Green'ler peki? Hayalet misali gözüme görünmemeyi başarıyorlar. Adamı bir defa siyah bir Toyota'nın direksiyonunda garajına girerken gördüm. Bir keresinde üst kat pencerelerine jaluzi takarken gördüm. FedEx'in eve bir kutu teslim edişini gördüm; şoför New York'taki BH Foto'dan geldiğini söyledi. (Mahallenize çalışan kur-yenin kabaklı keke bayılması her zaman işe yarar.) Görmediğimse o ikisinin herhangi bir işte çalıştıklarına dair bir işaret. Düzensiz yaşıyor, görünürde bir programı olmayan saatlerde gidip geliyor, emekliymiş gibi hareket ediyorlar. Leopold'lara ve Jonas'a sordum, onlar da pek bir şey bilmiyorlar. Green'ler hepimiz için sır.

Tüm bunları telefonda, benim kadar meraklanacağını zannedeceğiniz kızım Jane'e anlatıyorum. Mahallenin meraklısından uzak durmak istemenin suç olmadığını söylüyor. Polis içgüdülelerinden, bir şeylerin ters gittiğini sezebilmekten gurur duyuyor ama bir annenin içgüdülerine saygısı hiç yok. Green'ler konusunda üçüncü defa aradığımda sabrını yitiriyor.

"*Sahiden bir şey olduğunda ara*" diye tersliyor beni.

Bir hafta sonra on altı yaşındaki Tricia Talley kayboluyor.

Jane

Külkedisi pembesi bir şatoyu geçen kabarcıklar, ağzına kadar mücevher dolu bir korsan sandukasının bulunduğu plastik yosun ormanını hareket ettiriyordu. Etrafını kabuklu hayranlarının sardığı, kızıl saçları dalgalanan bir denizkızı, istiridye kabuğundan yatağına uzanmıştı. Bu sualtı harikalar diyarının sakinlerinden sadece biri sahiden canlıydı ve şu anda kan lekeli camın ardından Dedektif Jane Rizzoli'ye bakıyordu.

"Küçük bir Japon balığı için fazla şık bir akvaryum" dedi Jane. "*Küçük Denizkızı* filminin tüm kadrosu burada galiba. Bu kadar şey, sırf bir yıl içinde üstüne sifon çekilecek bir balık için."

"İlle de böyle olacak değil. Yelpaze kuyruklu Japon balığı bu" dedi Dr. Maura Isles. "Böyle bir balık teoride on, yirmi yıl yaşayabilir. Kayıtlara geçmiş en yaşlı vaka, kırk üç yıl yaşamıştı."

Jane, akvaryumun diğer tarafında çömelmiş, elli iki yaşındaki Sofia Suarez'in cesedini inceleyen Maura'yı bulanık görüyordu. Maura, cumartesi sabahı on kırk beşte bile zarif görünmeyi beceriliyordu ki bu, Jane'in hiç beceremediği bir numaraydı. Mesele Maura'nın terzi elinden çıkma pantolon ve blazer ceketi ve geometrik kesimli siyah saçları değildi; hayır, Maura'nın kendisinde bir şeyler vardı. Boston Polis Teşkilatı'ndaki polislerin çoğunun gözünde kan kırmızısı rujuyla ürkütücü, zekâsını kalkan niyetine kullanan bir kadındı. O zekâ şu anda tümüyle ölümün yaralardaki ve kan lekelerindeki diline odaklanmıştı.

“Ciddi mi? Japon balıkları hakikaten kırk üç sene yaşayabiliyor mu?” dedi Jane.

“Araştır.”

“Bu tümüyle faydasız bilgiyi sen niye biliyorsun?”

“Hiçbir bilgi faydasız değildir. Açacağı doğru kilidi bekleyen bir anahtardır.”

“İyi, araştırırım. Çünkü aldığım her Japon balığı anca bir sene dayanıyor.”

“Yorum yapmayacağım.”

Jane doğruldu ve dönüp kadının yaşayıp öldüğü mütevazı evi incelemeye koyuldu. *Sofia Suarez; kimdin sen?* Jane raflardaki kitapların, ortadaki büyük sehpa da özenle yan yana dizilmiş uzaktan kumandaların sunduğu ipuçlarını okuyordu. Küçük sehpadaki dergilere bakılırsa örgüye meraklı, titiz bir kadın. Rafları hemşirelik kitapları ve aşk romanlarıyla doluydu: İşinde ölüm gören ama yine de aşka inanmak isteyen bir kadının koleksiyonu. Bir köşedeki, parlıtlı plastik çiçeklerle bezeli, türbeye dönmüş ufak bir masada siyah saçları pek hoş, gözleri ışıltılı, gülümseyen bir adamın fotoğrafı vardı. Evin tüm odalarında hayalet varlığını sürdüren bir adam.

Türbenin hemen üzerinde genç Sofia ile eşi Tony'nin nikâh fotoğrafı asılıydı. Evlendikleri gün, coşkuyla aydınlanmıştı yüzleri. O gün önlerinde mutlu yılların, birlikte yaşanacakları yılların olduğuna inanmış olmalıydılar. Ama geçen sene ölüm, Tony'yi almıştı.

Dün geceyse bir katil karısı için gelmişti.

Jane yerde kan lekeleri içinde kıvrılmış yatan bir stetoskopun bulunduğu ön kapıya ilerledi.

Saldırı burada başlamış.

Dün gece içeri girdiğinde katil pusuda mı beklemişti? Yoksa kilitte anahtarın döndüğünü duyup yakalandığını anlayınca paniğe mi kapılmıştı?

İlk darbe almamış canını. Hayatta. Kendinde hâlâ.

Jane zemindeki, kurbanın saldırgandan çaresizce kurtulmaya çalıştığını gösteren kan izini takip etti. İz, giriş kapısından salona

uzanıyor, yumuşak kabarcıklar çıkaran akvaryumun yanından geçiyordu.

Ve burada bitmiş, dedi içinden, tepesine dikildiği cesede bakarak.

Sofia Suarez parke zeminde, bacakları ana rahmindeki bebekler gibi kıvrılmış, yan yatıyordu. Üzerinde mavi hemşire üniforması vardı ve hastane kimliği hâlâ gömleğine ilişikti: *S. Suarez, Hemşire*. Ezilmiş kafatasının çevresinde kandan bir hale vardı ve yüzü tanınmayacak ölçüde parçalanmıştı. Nikâh fotoğrafında coşkuyla gülümseyen yüzden geriye kalan hazin hatıra...

“Şu saçtımda bir ayakkabının dış hatlarını görüyorum” dedi Maura. “Şurada da kısmi ayak izi var.”

Jane çömelerek ayakkabı izini inceledi. “Bir çeşit bot gibi. Erkek kalıbı... kırk bir, kırk iki?” Ön kapıya döndü. “Stetoskobu kapıya yakın. Eve girer girmez saldırıya uğramış. Buraya kadar sürünmeyi başarmış. Cenin pozisyonu almış; belki kendini, kafasını korumak için. Katil bir daha vurmuş.”

“Silahı buldunuz mu?”

“Hayır. Nasıl bir şey aramalıyız?”

Maura cesedin yanına diz çöktü ve eldivenli eliyle kadının saçını nazikçe ayırarak kafatasını ortaya çıkardı. “Bu yaralar gayet belirgin. Yuvarlak. Düz başlı bir çekiç aramalısınız, derim.”

“Herhangi bir çekiç bulamadık. Kanlı ya da kansız.”

Jane’in ortağı Barry Frost arka taraftaki yatak odasından çıktı. Genelde solgun yüzü, dünkü şapkasız plaj gezisi yüzünden fena halde kırmızıydı. Görmek bile Jane’in yüzünü buruşturmasına yetti. “Çantasını ya da cep telefonunu bulamadım” dedi Frost. “Ama bunu buldum. Yatak odasındaki prize takılıydı.” Bir şarj kablosu vardı elinde. “Apple marka bir dizüstü bilgisayara ait görünüyor.”

“Bilgisayar nerede?”

“Burada değil.”

“Emin misin?”

“Kendin bak istersen.”

Frost’tan beklenemeyecek ölçüde ters bir cevaptı ama belki Jane kaşınmıştı. Güneş yanığı canını sıkıyordu herhalde.

Jane evi zaten dolaşmıştı; galoşlarını hışırdatarak bir daha dolaştı. Yatağının üzeri katlanmış çamaşır ve çarşafarla kaplı misafir odasına baktı. Ardından lavabosunun altındaki dolabı ebedi gençlik vaat eden ama asla sözünü tutmayan her zamanki krem ve merhemlerle ağzına dek dolu banyoya girdi. İlaç dolabında hipertansiyon ve alerji haplarıyla dolu şişelerin yanı sıra, son kullanım tarihi altı ay geçmiş, reçeteli bir şişe hidrokodon³ vardı. Banyoda hiçbir şeyin ellenmiş görünmemesi Jane'in canını sıktı. İlaç dolapları, hırsızların normalde ilk daldıkları yerlendendi ve hidrokodon çalmaya değer bir ödüldü.

Jane, komodininde Sofia ile kocasının mutlu günlerinden kalma bir diğer çerçevesi fotoğrafın bulunduğu yatak odasına geçti. Mutlu günler. Bir plajda kol kolaydılar ve nikâh fotoğrafından o güne geçen zaman, ikisine de kilo ve kırışıklıklar katmıştı. Belleri daha kalın, gülümsediklerinde yüz çizgileri daha derindi. Dolabı açtığında Sofia'nın giysilerinin yanında Tony'nin ceket ve pantolonlarının da hâlâ asılı durduklarını gördü. Her sabah dolabı açıp ölmüş kocasının giysilerini görmek kim bilir ne acı vericiydi. Yoksa giydiği kumaşa dokunabilmek, kokusunu içine çekebilmek teselli mi veriyordu?

Jane dolabı kapadı. Frost haklıydı: Sofia'nın bir Apple dizüstü bilgisayarı varsa bile bu evde değildi.

Tezgâhında, içleri kurumuş mısır kabuklarıyla dolu plastik ve keten torbaların yattığı mutfığa girdi. Bunlar haricinde mutfak düzenliydi; tüm yüzeyler tertemiz silinmişti. Sofia hemşireydi; yüzeyleri silip sterilize etmek gibi bir alışkanlığı olabilirdi. Jane kiler dolabını açtığına tanımadığı çeşni ve soslarla karşılaştı. Sofia'yı markette alışveriş arabasını itip pişireceklerini planlarken hayal etti. Yalnız yaşıyor ve akşam yemeklerini muhtemelen yalnız yiyordu ve her çeşitle tıka basa dolu baharat dolabına bakılırsa huzuru yemek yapmakta buluyor olabilirdi. Yemek yapmayı ve örgüyü seven Sofia Suarez bilmecesinin yeni bir parçası. Ölmüş kocasını, kıyafetlerini dolapta saklayıp salonunda ufak bir

3. Ağrı ve öksürük kesici olarak kullanılan bir opioid (ç.n.)

türbesini kuracak denli özleyen bir kadın. Aşk romanlarını ve Japon balığını seven bir kadın. Yalnız yaşamış ama kesinlikle yalnız ölmemiş bir kadın. Biri, elinde onu öldürecek aletle dikilmişti tepesinde. Biri onun son nefeslerini izlemişti.

Mutfak kapısının, giriş noktasının kırılmış camına baktı. Katil mutfak kapısının camını kırmış, uzanıp sürgülü kilidi açmıştı. Jane dışarı, boş bir çöp kutusu ve birkaç yabancı ot dışında ıssız, dar yan avluya çıktı. Cam kırıkları vardı ama mıcırdı ayak izi kalmazdı ve bahçe kapısının kilidinin dili, dışarıdan kolayca kaldırılabilir türdendi. Güvenlik kamerası veya alarm sistemi yoktu. Sofia bu mahallede kendini emniyette hissetmişti anlaşılır.

Jane'in cep telefonu keman gıcırtilarıyla çaldı. Zil sesi, *Sapık* filminin müziğiymiş ve tüylerini ürpertiyordu. Çağrıyı, arayanın adına bakmadan reddedip tekrar içeri döndü.

Bir hemşire. Kim, bir hemşireyi öldürür ki?

Jane salona girdiğinde Maura, "Açmayacak mısın?" dedi.

"Yok."

"Ama arayan annen?"

"O yüzden açmayacağım." Maura'nın kalkan kaşını gördü. "Bugün üçüncü bu. Ne diyeceğini biliyorum zaten. *Ne biçim polis-sen? Bir kaçırılma vakası umurunda değil mi senin?*"

"Biri mi kaçırılmış?"

"Yok. Mahallesinden bir kız çekip gitmiş işte. İlk kaçıışı değil."

"Sadece o kadar mı, emin misin?"

"Revere Polisi'yle konuştum; top onlarda. Burnumu sokmama ihtiyaçları yok." Bakışları cesede indi. "Yeterince derdim var zaten."

"Dedektif Rizzoli?" diye seslendi biri.

Jane döndüğünde eşikte bir devriye polisi gördü. "Efendim?"

"Komşunun torunu geldi. Gelirseniz size tercümanlık yapmaya hazır."

Jane ile Frost dışarı çıktılar; güneş öyle parıldıyordu ki Jane bir an durdu ve toplanan kalabalığa bakarken gözleri kamaştı. Sokaklarına park edilmiş resmi araçların cazibesine kapılan bir grup komşu kaldırımı toplanmıştı. Olay Yeri İnceleme'ye ait bir panelvan, devriye araçlarının arkasına park ederken ak saçlı iki

kadın, dehşet içinde elleriyle ağızlarını kapayarak kafalarını salladılar. Suç mahallerinin eğlenceden sayıldığı şehir merkezinde Jane'in karşılaştığı kalabalıklardan farklıydı bu. Sofia'nın ölümünün, onu tanıyanları sarstığı açıktı; Jane ile Frost komşu eve yürürlerken herkes hazin bir sessizlik içinde izliyordu.

Komşu evin kapısını cumartesi sabahı için tuhaf görünen bir iş kıyafeti, ince çizgili kumaş pantolon ve ütülü beyaz bir bluz giymiş, gençten bir Asyalı kadın açtı. "Hâlâ çok üzgün ama sizinle konuşmak istiyor."

"Torunu musunuz?" dedi Jane.

"Evet, Lena Leong. 911'i arayan bendim. Nenem panikle beni aradı ve İngilizceyi rahat konuşamadığı için polisi aramamı istedi. Tercüme için daha erken gelecektim ama kentte bir müşteriyle toplantım vardı."

"Cumartesi sabahı mı?"

"Bazı müşterilerime sadece böyle uygun oluyor. Ben göçmenlik avukatıyım ve pek çok lokanta çalışanı müvekkilim var. Cumartesi sabahları beni görebilecekleri tek boş vakitleri. Ne lazımsa onu yapıyor insan." Lena içeri girmelerini işaret etti. "Mutfakta."

Koltukların plastik streç örtü altında lekесiz görüldüğü salondan geçtiler. Sehpadaki taştan oyma kâsede yeşim elmalar ve pembe kuartz üzümler vardı. Asla bozulmayacak, ebediyen ışılayacak ürünler.

Lena'nın peşinden mutfağa yürürlerken Frost, "Neneniz kaç yaşında?" dedi.

"Yetmiş yedi."

"Hiç mi İngilizce konuşamıyor?"

"Belli ettiğinden çok daha iyi anlıyor ama konuşmaya çekiniyor." Lena koridorda durdu ve duvardaki fotoğrafa işaret etti. "Nenem, ebeveynim ve altı yaşındaki ben. Ebeveynim Plymouth'ta oturuyor ve nenemin yanlarına taşınmasını söyleyip duruyorlar ama nenem reddediyor. Kırk beş yıldır bu evde oturuyor ve bağımsızlığından vazgeçmeye hiç niyeti yok." Omuz silkti Lena. "İnatçı işte. Ne yapacaksınız?"

Anneler her şeyi bilir... Ama dinleyen kim?

Dedektif Jane Rizzoli ile adli tabip Maura Isles tuhaf bir cinayetle karşı karşıyadırlar. Çok sevilen, kendi halinde bir hemşire olan Sofia Suarez evinde vahşice öldürülmüştür.

Sofia'nın son günlerinde bir araştırmaya giriştiğini öğrenen Jane, birkaç ay önce vurkaç mağduru olmuş Amy ile Sofia Suarez arasında bir bağlantı kurunca dava iyice içinden çıkılmaz bir hal alır.

Bu arada Jane'in annesi Angela Rizzoli mahallesinde garip şeyler döndüğünü düşünür. Komşunun kızı evden kaçmıştır ve sokağın karşısına taşınan çift başta Angela olmak üzere herkesten uzak duruyordu. Angela kızına kuşkularından bahsetse de Jane oralı olmaz.

Jane zorlu araştırmasına devam ederken, Angela'nın mahalle bekçiliği beklenmedik sonuçlara yol açacaktır.

oooooooooooooooo

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Ruh Koleksiyoncusu*, *Sessiz Kız*, *Kayıp Kızlar*, *Çırak*, *Günahkâr*, *İkiz Bedenler*, *Bir Sırrım Var*, *Rehine*, *Gece Gelen*, *Gece Yansından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Algan Sezgintüredi

